

[Lars P. Jensen.]

den told, udlandet pålægger danske varer, står i modstrid med argumentet om, at danske forbrugere kommer til at betale danske toldforhøjelser.

Det er i diskussionen omkring lovforslaget påstået, at de 30 mill. kr., som det er anslået at tolden vil indbringe statskassen, bliver til 100 mill. kr. for forbrugere — jeg tror, det ærede medlem hr. Viggo Starcke har rekorden med det beløb, han nævner i sin mandagskronik i „Dagens Nyheder“ sidste mandag. Man bruger det argument, at den hjemlige industri fuldtud vil udnytte toldforhøjelsen, og at handelen også vil få avance af den pålagte told samt af tekstilafgiftens stigning på grund af stigningen i tolden. Holder denne tankegang, at toldbeløbet tredobles, inden det rammer forbrugere — i den forbindelse vil jeg minde om, at toldforhøjelsen efter finansministerens oplysninger vil give ca. 30 mill. kr. i statskassen; dette beløb fordyres varerne dog ikke med, idet rentebyrden af deponeringsordningen, d. v. s. ca. 15 mill. kr., kan fradrages, så den reelle fordyrelse højst kan andrage 15 mill. kr. — vil det i alt fald kun betyde en stigning på 45 mill. kr. i stedet for på 90—100 mill. kr. Dette ville altså ske, såfremt påstanden holder, men jeg tror ikke, den holder. Jeg har allerede gjort bemærkninger om konkurrencen indenfor dansk industri og henvist til, at udenlandske eksportører uden tvivl kommer til at bære en del af toldforhøjelserne.

Men hvorfor skulle toldbeløbet tredobles? En del af den danske tekstilindustri's produktion får ved dette lovforslag en lavere toldbeskyttelse. Jeg har tidligere nævnt kunstsilkegarner, og jeg kan nævne et par andre eksempler. Jeg står her med en dansk vare, som bruges til de såkaldte holmensbukser. Den vil falde i told og deponeringsrente fra 1 kr. 55 øre pr. m til 1 kr. 13 øre pr. m. Jeg står med en anden dansk uldvare, som vil falde i told og deponering fra 1 kr. 40 øre pr. m til 81 øre pr. m. Det er altså næppe industrien, der vil give anledning til frygt for tredoblingen af toldbeløbene.

Tilbage er så handelen. Men regner man da indenfor handelen med så store avancer, eller regner de, der fremsætter disse påstande, med, at der indenfor handelsleddene

ikke eksisterer konkurrence, men aftaler om kalkulationsprincipper, der vil udnytte en eventuel toldforhøjelse i så stærk grad? I så fald må det vel være eller blive en opgave for monopoltilsynet.

Jeg sagde før, at en af årsagerne til lovforslagets fremkomst på nuværende tidspunkt er hensynet til dansk industri og dansk beskæftigelse. Det er en kendt sag, at såvel beklædnings- som tekstilindustrien i de senere år har ført en hård kamp for tilværelsen. Vi har set eksempler på, at mange firmaer er bukket under i denne kamp, og selvom antallet af medlemmer i Dansk Tekstilarbejderforbund siden 1951, da deponeringsordningen blev indført, er gået tilbage med omkring 10 000 eller ca. $\frac{1}{3}$ af den daværende medlemsbestand, er arbejdsløsheden indenfor faget nu ret høj, ligesom mange medlemmer i dag arbejder på arbejdsfordeling. Jeg indrømmer — det er åbenbart — at den høje beskæftigelse, vi havde fra 1945 til 1951, skyldtes de særlige forhold efter krigen med et opsummeret behov for tekstilvarer, der iøvrigt gjorde sig gældende i hele verden. Nu er dette behov delvis dækket både her og der, og den ventede, man kan vel sige, sanering indenfor branchen har fundet sted. Nu er markedet købers marked, udlandet har beskyttet sin tekstilindustri med høje toldsatser, og da udlandets egen tekstilindustri ikke har marked nok i eget land, kaster man sin overskudsproduktion på de markeder, hvor det er lettest at trænge ind, bl. a. i vort land. Da vi har vægttoldsatser, der i kraft af prisstigningerne er reduceret til at være af forholdsvis ringe betydning og dermed giver tilsvarende ringe beskyttelse, må industrien have krav på en rimelig ajourføring af satserne, og dette tilsigter lovforslaget. Vi kan ikke forsvare at importere arbejdsløshed.

Endvidere vil vi kunne spare valuta, da lovforslaget efter sin opbygning giver den laveste told på råvarer, højere told på halvfabrikata og højeste told på færdigvarer. Lovforslaget tilsigter en omlægning af produktionen og en stimulering af dansk produktion og dermed dansk beskæftigelse.

Jeg tror ikke på, at Dansk Tekstilarbejderforbund kunne have bevaret sit høje medlemstal, selvom vi havde beholdt den direkte importregulering. Det højeste tal, forbundet har været oppe på, var i 1951,